

Vay Halime Vay Benim

– Mecit Aktürk · 28 Kasım 2013

Vay Halime Vay Benim...

Cân evimden vurgun yedim, kan damlıyor yaradan
Çeken yok mu şu hançeri; vay halime vay benim.
Boyun eğdim, "kader" dedim; şahidimdir Yaradan
Kalp otağım yangın yeri; perişan saray benim.

Kahır yüklü her kelitem, ye'se esir her hecem
Ne olursun, insaf et de, dön gel artık be ecem
Gam çekmezdim olsa idi tek bir mehtaplı gecem
Bulutların arkasından mahzûn bakan ay benim.

Hangi dalı tuttu isem ya kırıkta, ya çürük
Hicrân odu sol yanımda amansız bir öksürük
Ar ederdim, inlemezdim, olmasaydı dert büyük
Çile keder bölüşülmüş; en ağır yük, pay benim.

İz aradım senden inan aldığım her nefeste
"Geldin" diye umud ettim, yola baktım her seste
Gör, sazımın kırık teli, gönlüm dar bir kafeste
Hüzzam çalan beste benim, figân eden ney benim.

Tebessümü çok denedim, ömrü uzun sürmedi
Kimse beni senin gibi diz üstü çöktürmedi.
Çok sarsıntı geçirdi de, böyle deprem görmedi;
Gönlüm yıkık, perperişan; kırık benim, fay benim.

Kan kustum hep, kan ağladım; sanma zulüm meziyet
Sabrım artık son deminde, ödenmiyor bu diyet
Ya doğ artık sabahıma, bitsin artık bu hasret
Ya da çağır ecelimi, günlerimi say benim.

Hazân esti gül bahçemde, apansızın z/amansız
Mesken tuttu "ah" lehçemde, yanıyorum dumansız
"Az" diyorsan çektirdiğim, hiç utanma imansız

Gel istersen ölüm ile nikâhımı kıy benim.

Mecit Aktürk